

31969L0493

L 326/36

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

29.12.1969

DYREKTYWA RADY
z dnia 15 grudnia 1969 r.
w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do szkła
kryształowego
(69/493/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności art. 100,

Artykuł 1

uwzględniając wniosek Komisji,

Niniejsza dyrektywa stosuje się do wyrobów wymienionych w pozycji 70.13 Wspólnej Taryfy Celnej.

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

Artykuł 2

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

a także mając na uwadze, co następuje:

Państwa Członkowskie podejmą wszelkie stosowne środki prawne mające na celu zapewnienie zgodności składu, sposobu produkcji, oznakowania oraz wszelkich form reklamy wyrobów określonych w art. 1 z regułami i definicjami określonymi w niniejszej dyrektywie i jej załącznikach.

w niektórych Państwach Członkowskich możliwości nazewnictwa wyrobów ze szkła kryształowego oraz wynikające zeń zobowiązania dotyczące składu tych wyrobów są przedmiotem zróżnicowanego ustawodawstwa; różnice te przeszkadzają w handlu tymi produktami i mogą być źródłem zniekształceń w konkurencji wewnątrz Wspólnoty;

Artykuł 3

wymienione przeszkody w ustanawianiu i funkcjonowaniu Wspólnego Rynku mogą być wyeliminowane, jeżeli takie same przepisy prawne zostaną przyjęte przez wszystkie Państwa Członkowskie;

Państwa Członkowskie podejmą wszelkie stosowne środki prawne w celu zapewnienia, by nazwy figurujące w kolumnie b) w załączniku I nie mogły być używane w handlu do określania produktów innych niż produkty posiadające właściwości wymienione w kolumnach d)–g) w załączniku I.

Artykuł 4

odnośnie do nazewnictwa przewidzianego dla różnych kategorii szkła kryształowego oraz charakterystyki tych kategorii, przepisy wspólnotowe, które zostaną ustanowione, mają na celu ochronę z jednej strony nabywcy przed oszustwem, z drugiej strony producenta przestrzegającego tych przepisów;

1. Jeżeli produkt będący przedmiotem niniejszej dyrektywy nosi jedną z nazw wymienionych w załączniku I w kolumnie b), może być również wyposażony w symbol identyfikacyjny określony w załączniku I w kolumnach h) i i) niniejszej dyrektywy.

w celu wprowadzenia wspólnotowego ustawodawstwa niezbędne jest ustanowienie jednolitych metod mających na celu ustalenie właściwości chemicznych i fizycznych wyrobów ze szkła kryształowego noszących nazwy określone w niniejszej dyrektywie,

2. W przypadku gdy znak fabryczny, nazwa przedsiębiorstwa lub wszelki inny napis zawiera w całości lub jako przymiotnik bądź rdzeń nazwę określoną w kolumnach b) i c) załącznika I lub do niej podobną w stopniu umożliwiającym pomyłkę, Państwa Członkowskie podejmą wszelkie stosowne środki, by bezpośrednio po znaku fabrycznym, nazwie przedsiębiorstwa lub napisie figurowała w sposób widoczny:

(¹) Dz.U. C 108 z 19.10.1968 str. 35.

- a) nazwa produktu, jeżeli posiada on właściwości wymienione w kolumnach d)–g) w załączniku I,
- b) określenie dokładnej natury produktu, jeżeli nie posiada on właściwości wymienionych w kolumnach d)–g) w załączniku I.

Artykuł 5

Nazwy i symbole identyfikacyjne wymienione w załączniku I mogą być wymienione na tej samej etykiecie.

Artykuł 6

Zgodność pomiędzy nazwami i symbolami identyfikacyjnymi z jednej strony a właściwościami wymienionymi w załączniku I w kolumnach d)–g) z drugiej strony może być sprawdzana jedynie za pomocą metod określonych w załączniku II.

Artykuł 7

Produkty przeznaczone na wywóz poza Wspólnotę nie podlegają przepisom niniejszej dyrektywy.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki konieczne do realizacji niniejszej dyrektywy w ciągu 18 miesięcy od dnia notyfikacji i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję. Po notyfikacji niniejszej dyrektywy Państwa Członkowskie będą informowały Komisję, z wyprzedzeniem umożliwiającym jej przedstawienie uwag, o wszelkich istotnych projektach przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, które zamierzają przyjąć w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 9

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 grudnia 1969 r.

W imieniu Rady

H.J. DE KOSTER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I**Lista kategorii szkła kryształowego**

Nr	Nazwa kategorii		Właściwości				Oznakowanie	
		Informacje wyjaśniające	Tlenki metalu (w procentach)	Gęstość	Współczynnik refrakcji	Twardość powierzchni	Kształt symbolu	Uwagi
a	b	c	d	e	f	g	h	i
1	KRYSTAŁ WYSOKOGATUNKOWY 30 % CRISTAL SUPERIEUR 30 % CRISTALLO SUPERIORE 30 % HOCHBLEIKRISTALL 30 % VOLLOODKRISTAL 30 %	Nazwy mogą być dowolnie używane, niezależnie od kraju pochodzenia lub kraju przeznaczenia	PbO ≥ 30 %	≥ 3,00	x)			Etykiety okrągłe w kolorze złotym, o śred. ≥ 1 cm
	KRYSTAŁ OŁOWIOWY 24 % CRISTAL AU PLOMB 24 % CRISTALLO AL PIOMBO 24 % BLEIKRISTALL 24 % LOODKRISTAL 24 %		PbO ≥ 24 %	≥ 2,90	x)			
3	SKŁO DŹWIĘCZNE WYSOKOGATUNKOWE CRISTALLIN VETRO SONORO SUPERIORE KRISTALLGLAS KRISTALLYNGLAS ⁽¹⁾ SONOORGLAS ⁽²⁾	Mogą być używane jedynie nazwy w języku lub językach kraju, w którym produkt jest sprzedawany Wyjątek: Na rynku	ZnO BaO PbO K ₂ O jednotliwie alebo spolu ≥ 10 %	≥ 2,45	nD ≥ 1,520			Etykiety kwadratowe w kolorze srebrnym bok ≥ 1 cm
4	SKŁO DŹWIĘCZNE VERRE SONORE VETRO SONORO KRISTALLGLAS SONOORGLAS	Niemieckim szkło prasowane o zawartości 18 % PbO i gęstości minimum 2,70 może być sprzedawane pod nazwą „Pressbleikristall” lub „Bleikristall gepresst” (o tej samej czcionce)	BaO PbO K ₂ O jednotliwie alebo spolu ≥ 10 %	≥ 2,40		Vickers – 550 ± 20		Etykiety w kształcie trójkąta równobocznego w kolorze srebrnym bok ≥ 1 cm

(x) nD ≥ 1,545 jako kryterium określania pomocniczego nie niszczącego produktów (w momencie przywozu).

⁽¹⁾ W Belgii.

⁽²⁾ W Niderlandach.

ZAŁĄCZNIK II

METODY OKREŚLANIA WŁAŚCIWOŚCI CHEMICZNYCH I FIZYCZNYCH KATEGORII SZKŁA KRYSTAŁOWEGO

1. ANALIZY CHEMICZNE

1.1. BaO i PbO

1.1.1. Oznaczanie sumy: BaO + PbO

Zważyć z dokładnością do 0,0001 g około 0,5 g proszku szklanego i włożyć go do platynowej parownicy. Zwilżyć wodą i dodać 10 ml 15-procentowego roztworu kwasu siarkowego i 10 ml kwasu fluorowodorowego. Podgrzewać w łaźni piaskowej aż do wydzielania się białych oparów. Pozostawić do ostygnięcia i ponownie poddać działaniu 10 ml kwasu fluorowodorowego. Podgrzewać do ponownego pojawienia się białych oparów. Pozostawić do ostygnięcia i opłukać ścianki parownicy wodą. Podgrzewać do ponownego pojawienia się białych oparów. Pozostawić do ostygnięcia, dodać ostrożnie 10 ml wody, następnie przelać do zlewki o pojemności 400 ml. Wypłukać kilkakrotnie parownicę 10-procentowym roztworem kwasu siarkowego i rozcieńczyć za pomocą tego samego roztworu do 100 ml. Utrzymywać w stanie wrzenia przez 2–3 minuty. Pozostawić w spoczynku przez noc.

Przesączyć za pomocą tygla do sączenia o współczynniku porowatości 4, przemyć najpierw za pomocą roztworu 10-procentowego kwasu siarkowego, następnie dwa lub trzy razy za pomocą alkoholu etylowego. Suszyć przez godzinę w suszarce w temperaturze 150 °C. Zważyć BaSO₄ + PbSO₄.

1.1.2. Oznaczanie BaO

Zważyć z dokładnością do 0,0001 g około 0,5 g proszku szklanego i włożyć go do platynowej parownicy. Zwilżyć wodą i dodać 10 ml kwasu fluorowodorowego i 5 ml kwasu nadchlorowego. Podgrzewać w łaźni piaskowej aż do wydzielania się białych oparów.

Pozostawić do ostygnięcia i ponownie poddać działaniu 10 ml kwasu fluorowodorowego. Podgrzewać do ponownego pojawienia się białych oparów. Pozostawić do ostygnięcia i opłukać ścianki parownicy wodą destylowaną. Podgrzewać ponownie i odparować prawie do sucha. Wznović proces przy użyciu 50 ml 10-procentowego kwasu chlorowodorowego, lekko pogrzewając w celu ułatwienia rozpuszczenia. Przeleć do zlewki o objętości 400 ml i rozcieńczyć wodą do 200 ml. Doprowadzić do wrzenia i przepuścić przez gorący roztwór strumień siarkowodoru. Gdy siarczek ołowiu osadzi się na dnie naczynia, zatrzymać strumień gazu. Przesączyć przez papier o ścisłej teksturze i przemyć zimną wodą nasyconą siarkowodorem.

Doprowadzić do wrzenia filtraty i ewentualnie zmniejszyć ich objętość przez odparowanie do 300 ml. Dodać do wrzątku 10 ml 10-procentowego roztworu kwasu siarkowego. Zdjąć z ognia i pozostawić w spoczynku przez 4 godziny.

Przesączyć przez papier o ścisłej teksturze i przemyć zimną wodą. Wyprażyć osad w temperaturze 1050 °C i zważyć BaSO₄.

1.2. Oznaczanie ZnO

Odparować filtraty pochodzące z oddzielenia BaSO₄, zmniejszając ich objętość do 200 ml. Zobojętnić amoniakiem w obecności czerwieni metylowej i dodać 20 ml kwasu siarkowego N/10. Doprowadzić Ph do 2 (Ph-metr) przez dodanie kwasu siarkowego N/10 lub lub sody kaustycznej N/10 w zależności od przypadku i strącić na zimno siarczek cynku, przepuszczając strumień siarkowodoru. Pozostawić na 4 godziny w celu wytworzenia się osadu, następnie zebrać osad na filtrze papierowym o ścisłej teksturze. Przemyć zimną wodą nasyconą siarkowodorem. Rozpuścić osad na filtrze, wlewając nań 25 ml gorącego roztworu 10-procentowego kwasu chlorowodorowego. Przemywać filtr wrzącą wodą aż do otrzymania 150 ml. Zobojętnić amoniakiem w obecności papierka lakmusowego, następnie dodać 1–2 g stałej urotropiny w celu ustalenia Ph na poziomie 5. Dodać kilka kropel świeżo przygotowanego 0,5-procentowego roztworu wodnego oranżu ksylenu i miareczkować roztworem Complexon III N/10 aż do zmiany barwy z czerwonej na cytrynowożółtą.

1.3. Oznaczanie K₂O

przez strącanie i ważenie czterofenyłu borku K.

Trawienie: 2 g szkła po rozdrobnieniu i przesianiu są poddawane trawieniu przez
2 ml skoncentrowanego HNO₃
15 ml NCOI₄
25 ml HF

w platynowej parownicy w łaźni wodnej, a następnie w łaźni piaskowej. Po wydzieleniu się obfitych oparów nadchlorowych (aż do wyschnięcia) rozpuścić przy użyciu 20 ml gorącej wody i 2–3 g skoncentrowanego HCl.

Przełąć do szklanej kolby mierniczej 200 ml i dopełnić wodą destylowaną.

Odczynniki: 6-procentowy roztwór czterofenylu borku sodu: rozpuścić 1,5 g odczynnika w 250 ml wody destylowanej. Zlikwidować utrzymujące się lekkie zmętnienie, dodając 1 g uwodnionego tlenu glinowego. Wstrząsać przez 5 minut i przesączać, zwracając uwagę, by przesączyć ponownie 20 pierwszych otrzymanych mililitrów.

Roztwór do mycia osadu: Przygotować trochę soli K poprzez strącenie w roztworze około 0,1 g KCl na 50 ml HCl N/10, do którego należy wlewać, mieszając roztwór czterofenylu borku aż do ustania procesu strącania. Przesączyć przez filtr ze spieku. Umyć wodą destylowaną. Wsuszyć w suszarce w temperaturze pokojowej. Następnie wlać 20–30 mg otrzymanej soli do 250 ml wody destylowanej. Zamieszać do czasu do czasu. Po 30 minutach dodać 0,5–1 g uwodnionego tlenu glinowego. Mieszać przez kilka minut. Przesączyć.

Sposób postępowania: Pobrać z ciekłego chlorowodoru do trawienia objętość odpowiadającą około 10 mg K_2O . Rozrzedzić do około 100 ml. Powoli wlać roztwór odczynnika czyli 10 ml na zakładane 5 mg K_2O lekko mieszając. Pozostawić w spoczynku na 15 minut maksymalnie, a następnie przesączyć przy użyciu wytarowanego tygla z filtrem ze spieku nr 3 lub 4. Przemycić roztworem do mycia. Suszyć przez 30 minut w temperaturze 120 °C. Mnożnik analityczny 0,13143 dla K_2O .

1.4. **Dopuszczalne odchylenia**

$\pm 0,1$ wartości bezwzględnej przy każdym oznaczaniu. Jeżeli w wyniku analizy otrzyma się wartości poniżej wyznaczonych granic (30, 24 lub 10 %), należy przyjąć średnią z co najmniej trzech analiz. Jeżeli jest ona wyższa lub równa odpowiednio 29,95, 23,95 lub 9,95, szkło powinno być zaliczone do kategorii o wartościach odpowiednio 30, 24, 10 %.

2. OKREŚLANIE CECH FIZYCZNYCH

2.1. **Gęstość**

Metoda z użyciem wagi hydrostatycznej z dokładnością do $\pm 0,01$. Próbkę o wadze minimum 20 g jest ważona w powietrzu i w zanurzeniu w wodzie destylowanej o temperaturze 20 °C.

2.2. **Współczynnik refrakcji**

Współczynnik jest mierzony w refrakcjometrze z dokładnością do $\pm 0,01$.

2.3. **Mikrotwardość**

Twardość Vickers powinna być określana zgodnie z normą ASTM E 92–65 (Rewizja 1965), ale przy użyciu obciążenia 50 g i przyjmując średnią z 15 pomiarów.
